

Štev. 9. V Ljubljani, meseca septembra 1923. Leto XXIV.

Beli dan in mali Janček.

Dobro jutro, beli dan,
kdo te je pa zbudil?
»Naš mogočni, zlati kralj
sam se je potrudil,
pa poslal je žarke zlate,
da so trkali na duri:
»Mali Janček čaka nate,
beli dan, zdaj se požuri!«
Pa tedaj takoj si vstal?
Pa se nisi črne teme
in strahov ponočnih bal?
»Jaz da bi se teme bal?
Saj sem sto in tisočkrat
in še večkrat jo pregnal!«
Pa si hitro, hitro vstal?
Ali si še v mehki zibki
kratek časek poležal?
»Mali Janček čaka name,
rekli so mi žarki zlati,
pa bi mogel dalje spati?
Eh, takoj, takoj sem vstall!«

To se smeje mali Janček,
mali Janček, naš zaspanček:
»Ti si lahkovernež, dan!
Tako laž takoj verjameš,
vse to za resnico vzameš!
Čisto nič te nisem čakal,
da boš zopet prikorakal,
saj sem še prav sladko spal!

V krasnih sem gradovih bival,
lepe, zlate sanje snival...
Težko, težko sem se ločil,
ko si ti mi v sobo skočil...
»Vstani, vstani, Janček moj,
zorica me je poslala,
ona je že davno vstala!
Vstani, vstani, saj je čas,
k tebi zdaj sem prišel v vas!«

Veš, pa rad te le imam,
ker si lep in mlad in jasen!
Če te tudi nisem čakal,
bom s teboj po polju skakal,
le ko vstajam, sem počasen!
Rad pa te imam tako,
da ti svoj voziček dam,
pa še konja bi ti dal,
ker bavnave si pregnal!«

Mali Janček — neugnanček
in pa beli, mladi dan
šla sta v loke med otroke,
nesla žarkov polne roke.

Mali Janček, beli dan,
krasen svet si tam ogledja
in prav dobro se imejta
Ko pa Janček bo zaspanček,
ga nazaj privedi, dan!

Anica.